

"Església carismàtica" i "Església jeràrquica" o institucional, proclamant aquesta inferior i subjecta a la primera, esent així que l'Església, tal com la volgué estructurar Jesucrist, és una mateixa realitat, "carismàtica" i "jeràrquica" a la vegada, essent la Jerarquia la que Ell ha posat per "santificar", "ensenyar" i "governar" el Poble de Déu (LG, n. 21).

Ni cal que s'escandalitzin els fidels davant tot això, car podríem repetir aquí també allò de Sant Pau: "Convé que entre vosaltres hi hagi fins i tot escissions, de manera que es manifestin els qui de vosaltres són de virtut provada" (I Cor. 11, 19). Certament que tot això ho sabrà aprofitar l'Esperit Sant per fer de tots nosaltres una Església millor. Però, per altra banda, cal també no oblidar aquelles altres paraules del mateix Apòstol: "Vindrà un temps que no suportaran més el sa magisteri, sinó que, segons els propis desigs, aplegaran un munt de mestres per la prauja d'escoltar; apartaran l'orella de la veritat i es decantaran a les faules" (II Tim. 4, 3-4). I encara: "Mireu, doncs, atentament com us heu de comportar, no sigueu desassenyats, sinó gent de seny, mirant de treure bé del moment present, ja que els dies en què vivim són dolents. Per tant, no sigueu inconsiderats, sinó mireu d'entendre quina és la voluntat del Senyor (Ef. 5, 15-17).

"Quina és la voluntat del Senyor", ens ho dirà sempre el Magisteri de l'Església, que ha rebut del Senyor el carisma especial d'autenticar els carismes del Poble de Déu, tal com ens ho ha dit el Concili (LG, n. 12), fonamentant-se en la doctrina del mateix Sant Pau quan donava normes per a l'ús dels carismes en l'Església de Corint: "tingueu en compte que les inspiracions dels profetes són subjectes als profetes; que Déu no és pas un Déu de desordre sinó de pau" (I Cor. 14, 32-33); o sigui: els carismes particulars del Poble de Déu "són subjectes" o han d'ésser regulats pels qui Déu ha posat per ensenyar i governar el Poble de Déu; del contrari—sense el Magisteri de l'Església—; quanta confusió no esdevindria en aquest Poble de Déu!...: pensem, per exemple, en la diversitat de sectes protestants...

2. - Després d'aquestes consideracions generals sobre el mateix "fet de la contestació"—ens hi hem entretingut una mica, perquè crec ho mereixia—**voldria matissar alguns punts concrets**, que vénen plantejats en l'article que estem comentant:

1) En parlar dels "ídols de Déu" diu, entre altres coses, l'articulista, que "les contestacions d'un Marx, d'un Nietzsche o d'un Freud haurien de trobar ressò dintre l'Església a fi de purificar-la d'aquelles concepcions falses de Déu"...

Molt gruxudes em semblen aquestes afirmacions així com així, susceptibles d'interpretacions gens favorables al veritable concepte de Déu, tal com Ell mateix se'n ha revelat per N. S. Jesucrist. "El credo marxista—llegim en el Catecisme Holandès, amb la bella versió catalana d'un germà d'hàbit del mateix articulista—sosté ben clarament, almenys fins ara, que Déu no existeix. La fe en Déu és perjudicial a l'home. L'aspiració del cor vers l'Absolut, implica per a l'home posar una part de si mateix ("projecció"). D'aquesta manera perd una part de si mateix ("alienació"). "La religió és el sospir de la creació oprimida, l'ànima d'un món despietat i l'esperit que brolla de les coses insignificants. És l'opi del poble" (Marx): ed. Herder, Barcelona 1969, p. 33. ¿Com, doncs, una aital ideologia totalment "atea"—ni millors són les "doctrines religioses" de Nietzsche i Freud—ens podrà "purificar l'Església de falses concepcions de Déu"?... Suposo el que l'articulista vol dir: situar Déu en la línia de "l'humanisme", a favor de la justícia social, dels drets de l'home, etc.; però per això no cal anar ni a Marx, ni a Nietzsche, ni a Freud: basta llegir i portar a la pràctica la doctrina de les grans en-

cícliques socials dels últims Papes, particularment la "Pacem in terris" de Joan XXIII i la "Populorum progressio" de Pau VI; i pensem que portar-ho a la pràctica pertany a tots els qui formen l'Església: els de dalt i els de baix, car hi ha feina per tots!...

2) En el mateix apartat, bo invocant la necessitat d'un pluralisme cultural per entreveure millor la "riqueza universal" del misteri de Déu, formula l'articulista una sèrie d'afirmacions en les quals veig tot un sofisma, susceptible d'interpretacions les més hereticals i danyoses per la veritable fe que se'ns ha donat. La mateixa distinció entre professió de fe "oficial" i "no oficial", ja és subtil i capciosa; car "fe de l'Església" no n'hi ha més una, la revelada per Jesucrist i formulada en els segles—particularment en els primers Concilis Ecumènics—pel solemne Magisteri de l'Església: fins ara no consta que l'Esperit Sant hagi inspirat altres veritats de fe, car, com sabem, la "revelació pública" on es basa la fe de l'Església universal, fou closa amb l'escena de la Pentecosta i predicació dels Apòstols.

Aquesta és la fe que professa l'Església, particularment en celebrar l'Eucaristia, amb el símbol que en diem "niceno-constantinopolità". ¿Què voldria, doncs, el nostre articulista?...: que aquest símbol fos substituït capritxosament per ideologies, cultures i gustos d'uns i d'altres?...: quina "olla de grills" no en sortiria!... O voldria, potser, substituir-lo—com, per desgràcia, ja s'ha fet en aquesta mateixa ciutat d'Olot—per l'anomenat "Credo de la joventut"?... Si és que va per aquesta línia, de la meua banda em reafirmo més i més en el que ja vaig escriure en les pàgines d'aquest mateix setmanari, responent a preguntes de la gent: "si això fos veritat, de la meua banda no dubtaria en afirmar que aquesta determinada comunitat cristiana, en celebrar aquesta Eucaristia, no està unida, en "unitat de fe", amb l'Església universal" (n. 1.584).

3) En l'altre apartat—"els ídols de l'home"—toca també l'articulista els temes de "confiar ministeris a la dona" i del ministeri dels sacerdots, "que sembla témer [l'Església] de veure'l compromès...; si aquests esti-guessin casats".

El paràgraf referent a confiar ministeris a la dona, el veig tan confús i imprecís, que espero un nou aclariment de l'autor per entendre'ns millor, car estem "en diàleg"!...

I l'altre sobre els sacerdots casats o no casats, ¿no li sembla, bon amic i caríssim Pare Avel·lí, que ja n'hi ha prou amb el que l'Església Jeràrquica ens ha dit i ens està dient?...

Altres puntuacions mereixeria encara l'article en qüestió, però ja n'hi ha prou per avui, car no dispo de més espai...

P. Agustí M.ª Forcadell, O. Carm.

(1) A propòsit del que diem, de la meua banda cri-daria particularment l'atenció als fidels d'Olot sobre aquests "missatges bíblics" que solen repartir els anomenats "Testigos de Jehová"!...

(2) No parlem ara, perquè ni val la pena, dels con-testataris que en podríem dir "de tertúlia de cafè", que van repetint i comentant, cadascú segons el seu taran-nà, el que llegeixen a diaris i revistes o el que senten dir als altres; "contestació de tertúlia" moltes vegades il·luminada i dirigida per una gran dosi d'ignorància, lleugeresa i pedanteria, amb aire fins i tot de "teòlegs de carrer"!...